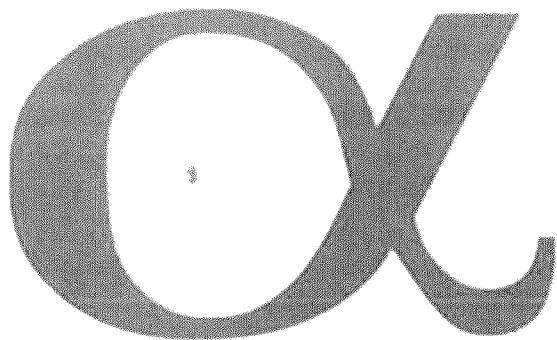




XIII. évfolyam 5. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2012. január

Újévi koncert, egy kicsit másként

Január tizenharmadikán immár negyedik alkalommal (iskolánk kápolnájában másodjára), megrendezésre került az Újévi koncert. Mint ahogyan Szemán Felicitász a szülői munkaközösség elnökösszonya is megemléltette a köszöntőbeszédében, ez a rendezvény, amely egy szülő ötletből jött létre, mára hagyománnyá nőtte ki magát. Rengeteg diák csillogtathatta meg ismét a tudását 31 műsorában. Voltak közöttük, akik egyénileg léptek fel és voltak, akik csoportosan mutatták be hangszeres illetve énekes képességeiket.

Most egy kicsit rendhagyó leszek, és nem sorolom fel a fellépőket, és azok előadásait, mert egyrészt hosszú lenne, másrészt nem tudnék annyi szinonimát találni a fantasztikus, tehetséges, és egyéb dicsérő jelzőkre.

Szóval inkább kezdem máris néhány érdekességgel, igaz, ezek számadatokban nyilvánulnak meg.

Ahogy néztem a műsortervezetet, megakadt a szemem az osztályokon, tehát kíváncsian számoltam össze, hogy melyik évfolyam volt a „legszorgalmasabb”. Rendesen elcsodálkoztam, hogy legkisebbjeink, az 5.-esek igen nagy számban szerepeltek, összesen tizenegyen. Második helyezést értek el ilyen téren holtversenyben a nyolcadik, tizedik és a tizenkettedik évfolyamosok, négy-négy fellépővel. Ezután következtek három fellépővel a 6.-osok és végül a 7.-esek kettő fellépővel. Jaj, és nehogy kihagyjam iskolánk két tanárát, Domokos Ildikó tanárnőt és Kőrösmezei-Varga Zsuzsanna tanárnőt.

Tizennégy zongorán előadott műsorszámot hall-

hattunk, ezek között öt négykezes előadást. Újdonságnak számított, hogy a koncert trombita fanfárral kezdődött az ötödikesek előadásában. A tizedik nyelvisekből álló kamarazenekar karácsonyi dallamokkal szórakoztatta a nagyérdemű közönséget. A hangszeres produkciókat énekes műsorszámok követték: iskolánk három kórusa, egy népdalénekes, két könnyűzenei fellépő. Ők elektromos gitárral adtak elő egy számot.



Na, és most lesünk be egy kicsit a színpalak mögé! Legalábbis én megpróbáltam. Egész héten, ha nem előbb, izgott készülődés zajlott a szereplők és felkészítő tanáraik táborában, elvégezték a végső simításokat. Mivel én is részt vettem a koncerten,

ezért talán van némi rálátásom arra, hogy mennyi előkészülettel jár egyetlen műsorszám előadása.

Rengeteg próba és nyavalygás, legalábbis részemről. Nem tudom, lehet, hogy, nem mindenkivel van ez így. A felkészítő tanár nyugtat, „jó lesz ez gyermekem, ügyes leszel.” A műsorszám ezer és egyszeri gyakorlása, míg már szinte magad is unod, na, igen. És természetesen a jó öreg megfázás is beköszön az előadás napján, (természetesen itt is a magam nevében beszélek). Nos, egy kicsit izgulós típus vagyok, és persze, hogy akkor jön rá az emberre a nyavalya.

A koncert előtt elkaptam néhány gyereket, hogy megkérdezzem, nem vagyok-e egyedül ezzel, mármint az izgulással. Volt olyan kisdíák, aki büszkén kijelentette, hogy egy cseppet sem izgul, hiszen már többször is volt fellépése. Aztán ott volt ennek az ellentéte is, aki azt mondta, hogy hiába volt többször

is előadó, továbbra sem tudta legyűrni lámpalázát.

Ennek sokszori velejárója:

A koncert előtti próbán hirtelen kiröppen minden ez ember fejéből, elfelejti a szöveget, vagy a kottára nem emlékszik, (szerintem mindenkinek egyik nagy félelme az, ha előadás közben elfelejti azt, hogy most mit is kellene előadnia) persze a fellépés idejére már pontosan tudja, de akkor is. Aztán nekem mindig a legnagyobb félelmeim közé tartozik az is, hogy lebucskázom a színpadról vagy a lépcsőn esek orra, ami igazán stílusos, és ad ugyan egy alaphangulatot, de nem ajánlatos. Jéghideg kezek, remegő lábak, persze ez már mikor fenn állok a színpadon; csak meg ne lássa senki, hogy remeg a térdem! Aztán megkönnyeb-

bülés, mikor végre kikerültök a „reflektorfényből”. Sokan vannak olyanok, akik élvezik, ha előadhatnak. A koncert végeztével a gratuláció elsősorban a szervezőtanárnak szól, hiszen igazán nagy munka volt egy ilyen ünnepség megszervezése.

Remélem mindenki élvezte ezt a rendhagyó beszámolót, aki olvasta. Ezúton szeretnék minden kedves fellépőnek, és Zsuzsanna tanárnőnek is gratulálni, hogy egyrészt összeállította a műsort, másrészt felkészítette a fellépőket! Tudom, hogy a koncerten elmondta, hogy nem szereti, mikor dicsérik, de én akkor is megkockáztatom!

Cségi Kitti 12.ny

Farsangi buli

Mint minden évben, már most is nagyon vártuk a farsangi bulit, amit idén is a hagyományokhoz híven a 7.a osztály rendezett meg.

Az egész a jelmezes felvonulással kezdődött, ahol meg lehetett találni Flinstons-éktól kezdve a bajszon keresztül, a körhintáig mindenkit. Ezután a két legnépszerűbb helyszín a hangulatos teaház, és az ideiglenesen táncparketté alakított tornaterem voltak. Ezen kívül benézhattél a büfébe étvágyadat enyhíteni, valamint társasjátékozhattál is. Egy kis idő múlva újra összegyűlt a tömeg a tornateremben, a tombola alkalmából, amin azonban csak azok vehettek részt, akik be is öltöztek. Végül kilenc órakor, amikor nagy bánatunkra véget ért a buli, élményekkel gazdagodva búcsúzhattunk el egymástól.



Szalai Lilla 8.a

OKTV eredmények

60 diákunk versenyzett 14 tantárgyból az első fordulóban. Mivel többen több tantárgyból is indultak, így összesen 78 versenydolgozat íródott.

19 dolgozatot lehetett továbbküldeni elbírálásra, ami jó eredménynek mondható. A második fordulóra behívták 6 diákunkat 10 tantárgyból.

Tóth Ádám 11.A:

fizika I.
informatika I.
informatika II.
matematika II.

Sulyok András Attila 12.A:

fizika I.
informatika II. (döntős)

Müller Michael 12.Ny:

angol nyelv I.

Csereklye Nóra 12.A:

biológia I.

Kugler Csilla 12.A:

biológia I.

Kalatovics Artúr Aszter 12.B:

biológia I.

Gratulálunk és sok sikert kívánunk a további versenyzéshez!

Csendesnap

A második csendesnapot már nagyon vártuk, mert tudtuk, hogy ez az utolsó napunk a suliban 2011-ben, és utána megkezdődik a várva várt karácsonyi szünet, és ezzel az önfeledt pihenés is. Az osztállyal megbeszéltük, hogy mindenki hoz valamit, sütit, gyümölcsöt, innivalót, amit az előadások között elfogyaszthatunk, hiszen erre az időpontra terveztük az osztálykarácsonyt is.

Majd újabb két előadáson vettünk részt, melyet Cs. Nagy János, budakalászi református lelkész tartott a kápolnában. Saját életéből mesélt történeteket, ezzel próbált rávezetni minket arra, hogy milyen jó az Istennel jóban lenni, mivel Isten mindenben segít nekünk, és ha odafigyelünk Rá, a helyes úton vezet.

Szerintem hatásos és meggyőző gondolatok voltak, ha nem is mindjárt fogott meg mindenkit, de később, aki elgondolkozott rajta, az beláthatta, hogy igaza van. A két elmélkedés között beszélgettünk a kegyelemről, és arról, hogy mit tudunk egymásnak így karácsony előtt adni. Majd az előzetes felkészülés alapján a kegyelem megéléséhez egymásnak is apró lelki ajándékokkal

kedveskedtünk. Korábban mindenki a húzott emberének írt egy levelet, amiben minden jót kívánt az illetőnek, karácsonyra és az elkövetkezendő évre. Az osztályban sokan kerestünk egy-egy szép karácsonyi történetet, és ezeket osztottuk meg egymással karácsonyi ajándék gyanánt. Mi így éltük meg a kegyelmet, amely a csendesnap mottója volt.

A lelkész úr tanácsai és az ajándékozás után ismét felmentünk a kápolnába, ahol megnéztük a nyolcadikosok Betlehemes mű-

sorát, amit nagy szeretettel adtak elő.

A decemberi csendesnap számunkra vidáman, és sok nevetéssel telt el. Néhányan még elmentünk utána korizni, de a nyolcadikosok műsorával befejeződött a 2011-es évre az iskola.

Horváth Eszter 9. ny

A 6.-osok véleményei a karácsonyi csendesnapról:

T. J. E.: Érdekes volt megnézni, mit gondolnak rólam az osztálytársaim.

B. A.: Én élveztem, mert tanulságos és fontos dolgokat hallhattunk. Nagyon jó hangulat volt a beszélgetéseken, és a végén még a hó is esett. Remélem, lesz még ilyen jó csendesnap!

K. Zs. A.: Jók az osztállyal a beszélgetések, hogy megbeszéljük a kérdéseket és együtt vagyunk.

S. E.: Jó és tanító jellegű volt.

H. A. A.: Érdekes és vicces volt.

K. A. R.: Tanulságos és kellemes hangulatú volt.

S. Zs.: Nagyon elgondolkodtatóak voltak a beszélgetések. Jó volt.

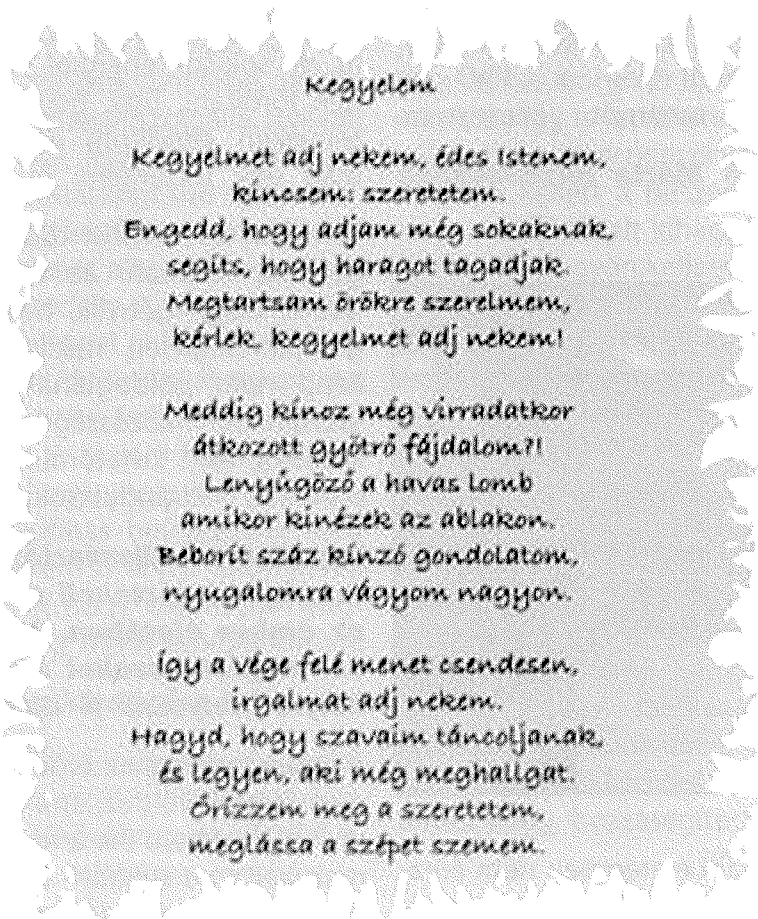
T. J. P.: Jó volt a süti.

Sz. D. M.: Jók voltak az áhítatok és örömteljesek a beszélgetések.

M. L. O.: Tetszett, hogy nyugalom és csend volt + együtt volt az osztály.

P. K.: Szép volt, jó volt, elmúlt.

K. V.: Szép és tanulságos volt.



Doktor néni vagy maradhat a tanárnő?

A kérdés valóban felmerült a december 22-ét követő első tanítási napon, amikor igazgató úr hivatalosan is kihirdette, hogy Török Márta tanárnő sikeresen megszerezte doktori címét. A félreértések tisztázásának kedvéért: Márta tanárnő továbbra is Márta tanárnő, csak ezentúl tanítványainak a versenyeken a felkészítő tanár rovatba írandó nevét meg kell toldaniuk a „Dr.” betűpárral. A külsőség egyszerűsége mögött 8 év kemény kutatómunkája, 120 órás pedagógiai továbbképzés, az Eötvös Lóránt Tudományi Egyetem doktori iskolájának középkori magyar történelem programjának elvégzése, és egy „summa cum laude”-ra értékelt doktori disszertációnak a megírása áll.

Tapasztalatról, élményeiről és a PhD-cím megszerzéséről Márta tanárnőt kérdeztem.

Milyen érzés Dr. Török Márta történésznek lenni?



Nagyon jó, bár a hétköznapi életemben nem éreztem semmi különleges változást. Ugyan úgy végzem a munkámat, ugyanúgy megmaradtak a háztartási feladatok otthon, de úgy gondolom, hogy egy elég komoly és hosszú időn át tartó munkának csak az egyik állomásán vagyok túl, hiszen a dolgot még könyv formájában meg kell jelentetni.

Akkor nem jelentett semmi változást tanárnő szakmai vagy hétköznapi életében?

Szakmai és hétköznapi életben nem értek olyan nagy változások, inkább annyi könnyebbségem van, hogy több időt tudok tölteni a magam kedveléseivel, és jobban bele tudok merülni a témába. Ugyan a dolgozatomat már értékelték, még mindig

van rajta mit javítgatnom, de most csak azt a részét bontom ki, amit éppen aktuálisnak gondolok, és nem kell határidőkre dolgoznom. Emögött a fokozat mögött sok évnyi kutatómunka áll, s három évet egy doktori programmal töltöttem el. Ott tanultam meg azokat az információkat és ismereteket, amiből megszülethetett ez a tudományos munka, amit megvédehettem a doktori bizottság előtt.

A kutatómunka befejezésével gondolom rengeteg szabadidő „szakadt” tanárnő nyakába. Mihez fog kezdeni ezzel a hirtelen kapott rengeteg idővel?

Vannak elmaradásaim, amit szeretnék bepótolni, de sok-sok energiát az iskola tanulóira szeretnék fordítani, úgy, hogy különféle izgalmas versenyeken elindítom őket. Ezen kívül tervezem még egy történelmi önképzőkört beindítását is.

Természetesen most több időm lesz nagyobb figyelmet fordítani az osztályomra is, mert úgy látom, hogy igénylik, hogy az ember olyan dolgokban segítsen nekik, amelyekben már végképp nem boldogulnak. Úgyhogy tanulásmódszertannal, közösségépítéssel, csapatépítéssel készülök és a kutatómunka miatt elmaradt programokat, kirándulásokat szeretném pótolni.

Egy doktori disszertáció megírásának fontossága újraértékeli a kialakult prioritásokat az ember életében. Most, így visszagondolva, megérte ezeket második vagy harmadik helyre helyezni a doktori cím eléréseért?

Az egészben az az érdekes, hogy pont a hétköznapi életem volt az, ami inkább előtérbe került az utóbbi években. Bár a tavalyi évben kicsit hiányoznom kellett a suliból - akit tanítok, az tudja, hogy ez egy hónap kiesést jelentett - de ezt az utolsó pillanatig halogattam, hogy az iskolai munkámat ne kelljen elhanyagolnom. Ugyanakkor felszólított az egyetem, hogy már csak egy lehetőségem van, hogy megírjam a dolgozatot, különben legközelebb csak öt év múlva adhatom be, így az a kényszerű helyzet állt elő, hogy szabadságra kellett mennem a dolgozatom összeszerkesztése miatt.

Én a szepesi káptalannal való foglalkozást szabadidős programnak, hobbinak tekintem, amit így sikerült beépítenem a mindennapjaimba, épp úgy velem van, épp úgy a részemet képezi, mint bármelyik napi motorikus teendőm. Amit most

megtanultam, megcsináltam, azt úgy gondolom, hogy a tanítványaim javára tudom fordítani, mert talán példát tudok mutatni a kitartással, erőt tudok adni, így talán lesznek még olyan diákjaim, akik belőlem okulva, hasonló tudományos kutatómunkába vágják a fejszéjüket. Meg hát tanulni, meg tudni jó dolog, az élet erről szól, én így próbálom az ismereteimet alaposan fejleszteni.

Mit tanácsol a diákoknak, mi kell ahhoz, hogy idővel mi is képesek legyünk a doktori címhez jutni?

Mindenkit biztatok arra, hogy ha már gimnáziumba jár, használja ki az iskola szakkörök által nyújtott lehetőségeit, és igen is éljen a választás lehetőségével. De nem úgy, hogy szétszabdálja magát, és válogat a tantárgyak között, hanem tudatosan kell belekóstolni a tudomány minden szeletébe, ami elsősorban a látókörünk szélesítését szolgálja. Nyilván ebben a korban már kiderül, hogy mik azok a pályák, amit az ember élethivatásként tud választani, de az egyetem az, ami erre a leszűkített érdeklődési körre koncentrálódik. Ott lehet a hivatásban elmélyülni, megismerni a szakirodalmat, és kevés mentori vagy opponensi segítséggel el lehet jutni arra a szintre, hogy egy önálló kutatómunkát teremtsen meg az ember. Mindenképpen kell hozzá szorgalom, tehetség, kitartás, és jó családi háttér, ahol a hozzátartozók biztatnak, hogy végig kell és végig lehet csinálni. Persze a kutatás befejeztével még közel sincs vége, még nekem is annyi tenni-venni valóm van ezzel a témával, hogy szerintem nyugdíjas koromban is lesz még mivel elbábelődnöm.

Készül több könyv kiadására is?

Hát szeretném az ismereteimet megosztani a szélesebb olvasóközönséggel, de most egyelőre a jelenlegi kutatásom megjelentetésével vagyok elfoglalva, amire lehetőséget kaptam a Magyar egyháztörténeti vázlatok sorozatban. De a későbbiekben a káptalanban végzett hiteles helyi tevékenységekről, közjegyzői tevékenységekről, oklevélmásolásról is szeretnék publikálni tanítványaim kérésére.

Ugye néhányan elmentünk megnézni tanárnő védését. Bevallom, hogy érdeklődve vártuk „hogyan akasztják a hóhért” de nem tudtuk igazán kiélevezni a helyzetet, mert nagyon sok mindent nem értettünk a tanárnőt bíráló szavakból. Az lenne a kérdésem, hogy milyen érzés volt felelőnek lenni, és nem annak, aki feleltet?

Borzasztóan izgultam, mert míg az egyik bírálatomat még a nyár végén megkaptam, addig Draskóczy tanár úr csak a tanári kirándulás előtt juttatta el hozzám a sajátját. A válaszat meg úgy kellett kialakítanom, hogy egységesen megfeleljen mind a kétőnek, ami majdhogynem egy újabb kutatómunkát jelentett. Nem csoda, hogy 11 oldalasra sikeredett. Az a szokás, hogy ezt a nyilvános védésen fel kell olvasni, de így is rettenetesen izgultam, ráadásul mivel elnökszöveg nem örvendett túl jó egészségnek, helyben kellett a beszédemen rövidítenem, csaknem másfél oldalt kihagyva. Jól esett kicsit improvizálni, de nagyon kellett keresnem a sorokat, hogy hol tudok visszakapcsolódni az eredeti szövegbe, azt hiszem, ez sikerült anélkül, hogy a hallgatóság észrevette volna, hogy nem olvasom a válaszat.

Nagy megkönnyebbülés volt doktori címmel felállni az asztaltól és az egyetemi vizsgaidőszakra emlékeztető, már jól ismert izgulást az utóbbi évek fáradalmai mellett hagyni, és fogadni az őszinte gratulációkat.

Rózsa Viktória 11. a

Szeretném kérni, hogy ezúton tolmácsolja az Alfa szerkesztősége is valamenyi kollégámnak, munkatársamnak és nem utolsósorban valamenyi kedves tanítványomnak a köszönetet hogy, hozzásegítettek a fokozat megszerzéséhez.

„Gratiam omnibus ago.”

Magyarországon jelenleg egyetlen tudományos fokozat szerezhető: a PhD a latin „Philosophiae Doctor” (= A filozófia doktora) rövidítése. Hivatalos rövidítései angolszász országokban a „PhD”, ritkábban DPhil, máshol, például Németországban és Skandinávia területén „dr. phil.” (=Promotion, Doktor der Wissenschaften), bizonyos szláv államokban pedig „CSc”. A PhD zeneművészeti, képzőművészeti és iparművészeti megfelelője, a csak nevében eltérő DLA. Magyarországon a PhD-t megkaphatják normális körülmények között 6 szemeszter ún. doktori iskolai tanulmányok, a doktori szigorlat (rigorosum), a disszertáció benyújtása, majd megvédése után bölcsészek, teológusok, természettudósok, jogászok, mérnökök, közgazdászok, valamint orvosok és állatorvosok, és bizonyos országokban gyógytornászok és gyógyszerészek is. Az Egyesült Államokban a PhD képzés 4-5 éves, és általános vizsgát a második év végén kell tenni, és ezen két évben részesül oktatásban is a hallgató, míg Nagy-Britanniában a képzés 3-4 éves, a hallgató oktatásban nem részesül, kizárólag kutat, és bizonyos mértékben oktat (ami, ellentétben az amerikai rendszerrel, nem kötelező) és külön vizsgát sem kell tennie. DLA-t hat szemeszter (36 hónap) doktoriskola után szerezhetnek meg a gyakorlati és elméleti kutatómunkát végző képzőművészek.

Élet a Refiben és azon kívül

„A tanárok is emberek...” Sokszor halljuk ezt a mondatot. Iskolánk egyik új tanárnőjével, Poros Júlia tanárnővel készült interjúmban ezt szeretném nektek bemutatni.

Az első kérdésem a gyerekkorával kapcsolatos: honnan jött tanárnő?

Budapesten nőttem föl, egy lakótelepen, amit nagyon szerettem, annak ellenére, hogy a többség szerint ez nem a legvonzóbb környezet egy gyerek számára. De szerencsére sokan voltunk gyerekek a házban, így rengeteget tudtunk együtt játszani, a szabadidőnk legnagyobb részét a játszótéren töltöttük. Pesten jártam iskolába is, és a fővárosban végeztem az ELTE magyar-francia szakán.

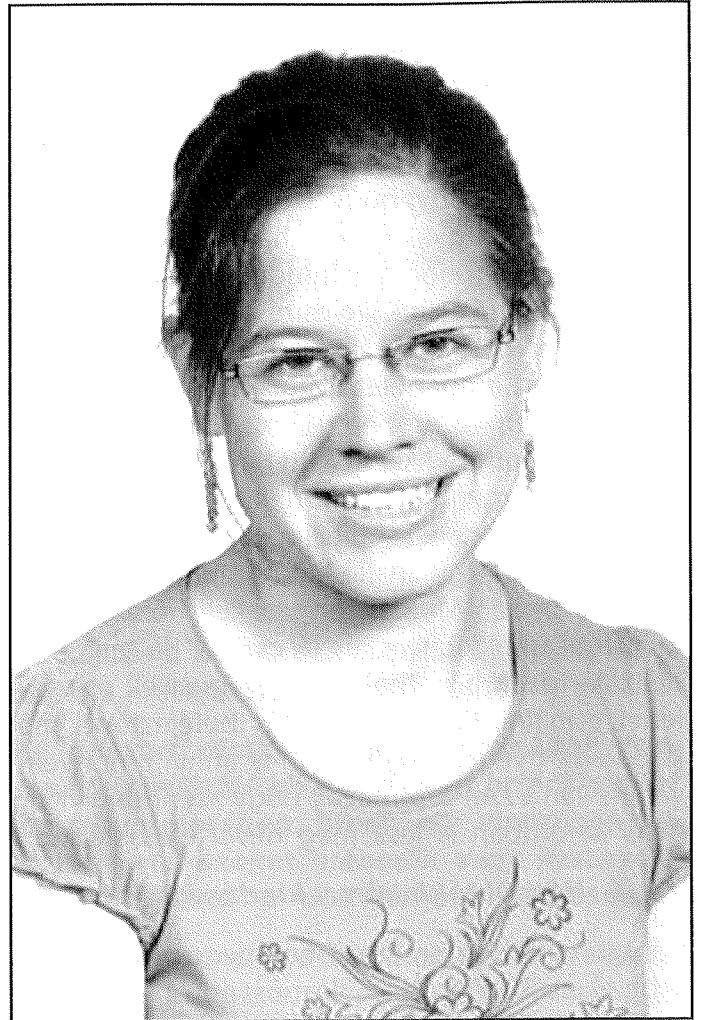
Tanárnő milyen emlékeket őriz a gimnáziumi éveiről?

Ez nagyon érdekes, mert ahhoz képest, hogy tanár lettem, én diákként annyira nem szerettem az iskolát. De talán ezért is lettem tanár. Mert elképzeltem, hogy hogyan is lehetne ezt jobban csinálni. Például azt, hogy milyen osztályprogramokat lehetne szervezni. De amikor gimis voltam, egyáltalán nem akartam tanár lenni. Ez csak az egyetemi évek alatt alakult ki.

Én maximum általános iskolás koromban terveztem azt, hogy tanár leszek. Mi visz rá egy diákot arra, hogy élte céljaként ezt a hivatást válassza?

Igen, ebben igazad van, nyolcadikig én is tanár akartam lenni, aztán amikor pályát kellett választani, fel sem merült ez lehetőségként. Másan gondolkodtam. A végzős év elején kórházba kerültem, ahol egy olyan jó és kedves orvosom volt, hogy elhatároztam, én is az akarok lenni. Aztán utánanéztem, hogy mi is kell ahhoz, hogy felvegyenek az orvosira. Nem mintha rossz tanuló lettem volna, a négyes-ötös mindig megvolt, de éreztem, hogy nem vagyok azon a szinten, hogy egy év alatt behozzam a lemaradást, úgyhogy végül a magyar szak mellett döntöttem. Egyszerűen azért, mert mindig is szerettem olvasni. A franciát meg azért választottam, mert egy idegen nyelvvel könnyebb munkát találni. De még akkor sem akartam tanár lenni. Aztán az egyetemen egyrészt rájöttem, hogy ezzel a két papírral nem

sok más értelmes dolgot lehet csinálni. Másrészt sokat nyomott a latba, hogy akkoriban én vezettem a gyülekezetünkben a középiskolások bibliakörét, amit nagyon élveztem. S bár az iskola sosem volt a kedvencem, mégis visszatértem tanárként, mert nagyon szeretek gyerekekkel, fiatalokkal foglalkozni.



És miért éppen a Szentendrei Református Gimnázium?

Hát azért, mert ide vettek föl! A viccet félretéve, Cegléden egy állami gimnáziumban tanítottam öt évig, és mivel Pesten lakom, naponta ingáznom kellett a suli és a főváros között, ami 70 km-es távolság. És bár nagyon szerettem azt az iskolát, az utazást nem bírtam tovább, muszáj volt egy másik állást keresnem. Hogy miért éppen ide adtam be a jelentkezésemet, az egy érdekes történet. Ez az álláshirdetés – úgy tudom – csak a Reformátusok Lapjában jelent

meg, és azt, hogy erre rátaláltam, a Csillagpontnak köszönhetem. Benne vagyok ennek a Találkozóknak a szervezőstábjában, és egy ilyen stábülésen jött oda hozzám egy másik szerevező, aki a Reformátusok Lapjánál dolgozik, és már az álláshirdetés megjelenése előtt szolt, hogy talán itt el tudnék helyezkedni. Kaptam hát az alkalmon és lecsaptam rá.

Az előbb említette, hogy a Csillagpont-szervező stáb tagja. Hogy került ebbe bele tanárnő?

2002-ben az egyik barátnőmmel, miután hallottunk erről az ifjúsági rendezvényről, kitaláltuk, hogy felvesszük a kapcsolatot a Zsinati Ifjúsági Irodával és beszállunk a szervezésbe. Nagyon örültek nekünk, és a mai napig aktív tagja vagyok a szervezőstábnak. Úgyhogy ha valakinek megjött a kedve ahhoz, hogy beszálljon ezekbe a munkálatokba, annak már nem is kell leveleket írnia, csak szóljon nekem, és segítek bekapcsolódni. Rengeteg feladat van, és mindig várjuk az önkénteseket, plusz sosem jön rosszul egy-két fiatal gondolat.

Visszatérve az iskolához: Mint tudjuk, Tanárnő korábban Cegléden tanított egy állami iskolában. Sok különbséget lát a Refi és a régi iskolája között?

Olyan nagy különbségek azért nincsenek. A reggeli áhítat nyilván újdonság, és ezt én nagyon szeretem. Van, hogy többet készülök ezekre a 10-15 percekre, mint a tanórára. Meg a refi egy fiatal, modern iskola a ceglédihez képest, aminek több mint 100 éves történelme volt. Ennek nyilván pozitívumai és hátulütői is voltak egyaránt. Volt pár dolog, ami olajozottabban ment, más dolgokban viszont éppen hogy begyöpösödött volt. Itt nem csak a technika, hanem a hozzáállás is modernebb.

Tanárként szükségesnek érzi azt, hogy személyes kapcsolatot ápoljon a diákjaival, vagy ebben inkább a távolságtartás híve?

Azt hiszem, ebben is az arany középutat kell keresni. De én inkább a távolságtartóbbak közé tartozom. Nekem idő kell ahhoz, hogy személyes kapcsolatot alakítsak ki a gyerekekkel, ugyanakkor, bár nem töreksem kifejezetten arra, hogy barátkozzak a diákokkal, örömmel fogadom, ha valaki bizalommal fordul felém. Az is igaz, hogy kezdőként úgy éreztem, hogy nehezebb tiszteletet kapni a gyerekektől,

ha haverként kezelnek. A viszonylagos távolságtartásomat magyarázhatja, hogy gyerekként én nem igényeltem az ilyen kapcsolatot a tanáraimmal, sőt inkább visszahúzódó voltam velük szemben. Mondta is azóta az egyik volt tanárom, hogy elég mufurc gyerek voltam.

Engedjen meg néhány rövid kérdést: Először is, tanárnőnek melyik a kedvenc könyve?

Rengeteg van. Mindig más. De talán Dosztojevszkijtől a Félkegyelmű. De most olvastam a Thibault családot, ez egy huszadik századi francia regény, amit sokan a múlt század Háború és békéjeként emlegetnek, és nagyon tetszett. Most talán ez áll hozzám a legközelebb a regények közül. De például 18 éves korom óta odavagyok József Attila műveiért. Volt, hogy éjszakánként regényként faltam a kötetét, pedig az egyetemi éveimig nem nagyon szerettem a verseket.

Kedvenc film?

Az egyértelműen a Szeress, ha mersz. Szerintem fantasztikus és ajánlom mindenkinek.

Milyen zenét szeret tanárnő?

Én a komoly zenét szeretem leginkább hallgatni, de az csak élőben az igazi. Egyébként a hétköznapi zenében Csík zenekart vagy valami bluesosat hallgatok. Azokat a számokat szeretem, amelyeknek van mondanivalójuk és el lehet rajtuk gondolkodni.

Van kedvenc színésze?

A magyar színészek közül Kulka Jánost és Schell Juditot szeretem a legjobban.

Végül: mi az a három szó, amivel a legjobban tudná saját magát jellemezni?

Őszinte, ... gondolkodós, ... és toleráns. Az első azt hiszem, hogy eléggé illik rám, és ez ugye alapvetően pozitív tulajdonság, de előfordult sajnos nem is egyszer, hogy megbántottam emiatt másokat. A második meghatározta a tinédzserkoromat, folyton törtem a fejem az élet nagy kérdéseiről, a harmadik pedig nem biztos, hogy igaz rám, mert közben eléggé kritikus is vagyok, de az elfogadás, a tolerancia az, amire töreksem.

Rózsa Viktória 11. a

Szókereső

H	Í	R	E	S	A	R	K	F	Ü	R	D	E	T	Z	S	A	P	A	T	I	F
N	T	Á	E	A	K	E	N	N	E	K	L	N	L	A	Y	L	U	M	E	E	É
M	Í	A	P	G	S	S	B	I	T	U	O	T	S	J	R	M	J	A	I	T	L
N	J	I	A	O	É	C	Ő	D	S	E	T	N	I	E	U	K	U	R	C	T	É
A	A	R	C	B	L	E	Ő	R	E	M	R	N	A	T	P	T	Á	I	A	Ő	V
P	H	Ó	I	G	É	G	Á	A	É	F	É	I	A	J	E	R	N	L	Z	L	G
P	L	M	C	Á	Ő	T	A	C	I	M	E	Y	V	L	U	P	Ű	A	A	É	I
A	E	E	I	B	S	Ó	L	T	Á	A	D	N	É	É	L	T	L	Z	B	L	C
L	Á	M	S	Z	É	D	S	I	E	G	I	Y	D	J	N	I	K	A	T	Á	A
Z	S	A	R	E	T	I	A	S	Z	O	N	D	A	I	L	Y	V	Á	G	Ó	B

ágbogas

amaril

ápolgat

átlós

bába

bőgő

cardin

cézium

cicis

cser

dézsmál

efendi

élés

elhajít

eljut

ennek

ettől

félév

fürdet

gica

híres

ideért

igei

isti

kála

lila

memória

mérő

mulya

nappa

nyél

petit

seprűz

szonda

taki

tapasz

társul

terasz

teri

tuja

vágó

vény

villan

zaci

Megoldásaitokat várjuk a jól ismert email címünkre! Jó keresést kívánunk!

Tóth Ádám 11. a

Impresszum

Az SZRG havonta megjelenő diáklapja:

főszerkesztő : Török Márta, **diákfőszerkesztő**: Szalai Katalin 12. nyelvi,

olvasó - főszerkesztő: Kun Csabáné Kovalik Judit, **olvasószerkesztő**: Poros Júlia,

aktuális számunk szerzői: Török Emma 6. a, Szalai Lilla 8.a , Horváth Eszter 9. ny, Rózsa Viktória 11. a, Tóth Ádám 11. a Cséki Kitti 12.ny

tördelés-technika: Köpeczi-Bócz Balázs 11.a, Tóth Ádám 11.a, **fotó**: Ferenczi Alpár ,

felelős kiadó: Földi János igazgató